

Eloldozás

A szellemek a Tejúton távoznak, fénymegtartás, mágia, szerelemvarázs, boldogság. Eldobom az agyam. Emese kör-emailje szerint a Szent Iván-éj annyira non plus ultra, hogy még páfrányok is virágzanak.

Tűzrakást is tervez estére, ez viszont betalál, mindig is szerettem. Oké, pár órára lenézek hozzájuk.

Az a szabály, hogy a máglyát körbeülők közül mindenkinek fel kell áldoznia, a lángok közé kell vetnie valamit. Így, ezzel a szóval, ilyen drámaian, hogy vetnie. A Mesi-lány kicsi kora óta szeretett komolyan venni mindent. Nekem is szólt előre, hogy vigyek valamit, és épp most nem is kellene túl sokáig kutakodnom értékes eleresztendő tárgyak után. De befeszülök, nem érdekel. Nem viszek semmit.

Van tűz és a tűz körül cseresznyét eszünk. Ebben nincs semmi direkt, nincs az arcomban, elfog egyfajta biztonságérzet. Csak beszélgetünk, köpködjük a cseresznyemagokat.

Egyszerű. Jólesik, jó.

Nincs kedvem vagy motivációm töprengeni azon, hogy mások miket hajigálnak a tűzbe, és hogy mondjuk egy körömcsipeszt milyen események tehettek olyan különlegessé és fontossá valaki számára, hogy ma este elhozta ide, hogy megváljon tőle.

Azért ezen az egy áldozaton csak egészen lazán, kíméletesen és különösebb izommunka nélkül eltűnődöm. Nem erősen, nem is határozottan. Azon kívül, hogy a csipesz egy röhejes szó, semmi sem jut eszembe, mindenesetre ez a felfedezés mulattat és majdnem hangosan felnevetek tőle.

Elmondom a többieknek, páran kísérletképpen hangosan kimondják néhányszor, és mosolyognak, és ezen az élményen megosztozunk. Nevetek, nevet, nevetünk. Még az is lehet, hogy ebben a pillanatban épp kivirágzik valahol a közelben egy páfrány, mittudomén..

Ha az a csaj úgy volt vele, hogy ha már egyszer itt van ezen a bolygón, és van egy fura esete, aminek történetesen részét képezi egy fürdőszobai csipesz, és kihúzott háttal idejön és beledobja a tűzbe, és sima, nyitott arccal végignézi, ahogy felforrósodik és megfeketedik, akkor én is kezdhethnék valamit. De nem hoztam semmit.

Zavartan játszodom a bornyitónak használt svájci bicskával. Nem az enyém, Emese hozta. Aztán leesik, hogy a bicskának van olló része is. Tette késznek érzem magam, de nincs kedvem egyedül csinálni. Mindenki segíteni fog, mindenki egy kicsit.

A tarkóm magasságában vágna bele egyesével, egészen fiús lesz.

Barátságosan lehülyéznek, hátba veregetnek miközben újabb hosszú tincsek esnek a tűzbe. Értetlenek, elfogadóak, kedélyesen szóval tartanak. Bátorítanak, mint egy gyereket a nővérek valami orvosi beavatkozás alatt.

A haj, ami azokban a tágas, furcsa, menta ízű hónapokban nőtt, már nem a részem. Levegő, könnyű nyak. Volt-nincs szerkezet, volt-nincs évgyűrű-szerű finom kódok a múltból, eloldozott madzagok. Gőz és füst, nagy-nagy nyugalomban száll az éjszakai ég felé.

A szellemek a Tejúton távoznak.

Megtartás

Anna felkel az ágyból, odasiet az ablakhoz, kinyitja, és mintha valami óriási veszedelemtől menekült volna meg, a szerencsés túlélők hitetlenkedésével beszívja a kora reggeli hűvös levegőt. Megkapaszkodik a párkányban, szapora a pulzusa, belélegzi a kinti faleveleket, a padon unatkozó otthonkás nénit, az álmatlan madarakat, a piros tetőcserepeket, a pár emelettel lejjebbről felszálló cigifüstöt, a száradó mosogatórongyot és az ismeretlen fajtájú sárga virágokat.

Az egész keveréket letüdőzi, megvárja, hogy hasson, aztán lassan kifújja.

A helyzet az, hogy Anna és Zoli egy pár, és mint előző este véletlenül kiderült, Zoli még mindig azt a törülközőt használja nap mint nap, amit az előző barátnőjétől kapott ajándékba.

Anna szerint ez meredek.

Zoli magyaráz. A Duna-parton sétálnak. Neki ez épp olyan törülköző, mint akármelyik másik, eszébe sem jut már, hogy kitől kapta, de mivel kevés törülközője van, amióta elköltözött otthonról, és a legénylakás háztartásában jól jött egy extra darab, így hát megtartotta és használja, de csak úgy, mint akármelyik másikat, amit ő maga vett az áruházban.

Anna szerint ez még meredekebb. Anna szerint ez függőleges.

A törülköző kifakult.

Anna mélyeket lélegzik, belélegzi a kavicsokat, a folyóparton unatkozó leesett fagyigömböt, az álmatlan halakat, a mólók deszkáit, a vizet bámulók cigarettafüstjét, a horgászok száradó gumicsizmáit és az ismeretlen fajtájú sárga virágokat.

Az egész keveréket letüdőzi, megvárja, hogy hasson, aztán lassan kifújja.

Annát megnyugtatja a tudat, ha egy halnak halszaga van, ha egy sárkány félelmetes, a kora hajnali madárzaj éles és idegesítő, a vasárnapi leves égető. Olyannak akarja tudni a világot, ahol az égből eső galambszar váratlan és kivédhetetlen, egy régi szerető ajándéka pedig nem szűnik meg sugározni. Fél a napoktól, amelyek kiszívják a törülközők színét, amelyek lehalkítanak mindent és elérik, hogy az ember végül olyan gyakorlatias és környezettudatos legyen, hogy régi szerelmes levelek fehérén maradt hátoldalát bolti bevásárlólisták firkálására használja el.

Anna lélegzik. Lélegzik; belélegezi az unatkozó sötétet, az álmatlan csillagokat, a piros fénnel villogó éjjeli repülőket, az ismeretlen fajtájú sárga virágokat és belélegzi a száradó törülközőt.

Az egész keveréket letüdőzi, megvárja, hogy hasson, aztán lassan kifújja.